

Válogatás a 2019 nyári Text-túra műhelymunkáiból

CSILLAG BALÁZS

Az utolsó tetkó

Heg a heg helyére. Hatszor. Egyre nagyobbat. Mi köze bárkinek is hozzá, mik ezek a formák, vagy miért készültek el pontosan. Kit érdekel, hogy a sebláz delíriuma olyan eufóriába csap át, aminek a függője lettem? Az se érdekelt senkit, amikor eltörték a kezem, hogy többet a gitárhoz se nyúljak. Az apró csontok közül egy-kettő ezer szilánkra tört, a helyreállítás a felismerhetetlenségig összecincálta a kézfejet és azóta se tudom rendesen használni a jobb kezem. Senkit nem érdekelt, csak engem, hogy ne maradjanak a rossz emléké hegek, de engem érdekelt, hogyan lehet egy másik heggel eltakarni és az új heg formát öltött s lett hegtetoválás, aminek mind csak a darabját látjátok, mert szerintetek érdekes. És a második már nagyobbra sikerült, először csak mert kellett. Valahogy az érvágás nyomait megsínylette az egész alkar. A vékony bőr vonalakban felrepedt, aztán félúton meggondolja magát az ember és a halálfélelem új traumája új heget kap és az új heg megkapja a helyettesét második alkalommal. Húrok egy hárfán. És harmadszorra már egyértelmű volt, hogy nekem ez jó. Ti pusztítánátok, hogy többet ne teremtsék, én meg az okozott sebeteket pusztítom egy új heggel. Egyre nagyobb felületen. Egy nonfiguratív az alkar tetején, virágminta a nekrozis helyére. Hegtetoválás művészien, ami a negyedszer, ötödször, hatodszor a karomon, mindig a jobb karomon fel a vállamig, a kulcscsontomon át a pectoralis teljes felületéig hat alkalommal rejt vágást, törést, tűnyomok helyett kis csillagocskák. És ahogy az összes tetoválás a sebláz delíriumával együtt kezelte a traumákat egyre nagyobb felületen, úgy férkőztél be te is a sebláz delíriumába, mint delírium fascinance, lenyűgöző elbambulás, bele a szívembe, aztán pedig ki és végleg sebet ejtettél ott ahol nem is gondolhattam volna, hogy egy érzelmi heget egy fizikai formával kell helyettesíteni, oda a szívemre itt a műtőasztalon, ahol az orvos elvégzi az első bemetszést, majd a másikat, majd a szívembe karcol egy töviskoszorút, s ha az asztalon maradok az lesz a legfájdalmasabb, és az utolsó tetoválás.

Jegyzet: Na, én ezt hülye leszek vállalni. Nem tudom, ki ez, ahogy látam, agyonkarcolt férfi, megjárt pár tetováló szalont, de hogy orvos

ehhez a fertőzésbombához nem akar indok nélkül hozzányúlni, az is biztos, a főorvos úr pedig, csak azért, mert a biztosító fizeti, ne tegyen elém ilyen kockázatos dolgokat.

Utólagos megjegyzés: amúgy se szeretem ezeket az agyonvágott emókat, akik a világ minden fájdmát belekarcoltatják magukba. Magában se normális, de ennél nincsenek otthon, javaslom a pszichiátriai beutalót a szív „műtét” helyett. A takotsubo cardiomyopátiát amúgy se így kell gyógyítani. Arcátlanság, hogy az orvosokat zaklatják ilyen ökörségekkel.

GARAMVÖLGYI SYLVIA

Az utolsó tetkő

Z

Zsebkendője sarka kilátszott a mellzsebből. Szeretett a bárban ücsörögni. Csak meredt maga elé. Munka után jól esik a pihenés. Általában hét körül érkezett, kivéve a hétvégét. Szokása volt a bajuszpödörgetés. Csontos ujjával néhány korty után szétkente az arcán a sörhabet. A fogpiszkálóval felváltva turkálta körmei alól a koszt és majszolta róla a sör-sajtot.

Lassan kivérezett.

S

Szerettem nézni, ahogyan a pohár aljában levő Brandyt forgatta. Megadta a módját az ivásnak. Hatalmas pecsétgyűrűt viselt. A feleségétől kapta huszadik házassági évfordulójukra. Amikor az asszonyról beszélt, ideges rángatózásba kezdtek pofacsontján az izmai. Nyolc éve temette el. Elvitte a rák.

Feloldódott.

A

Arany maszat. Gyakran eszembe jut. Őt szerettem a nők közül a leginkább. Vidámságot hozott a bárba. Amint belépett, máris megtelt vele a helység, nemcsak mérete miatt. Madáracsicsérgésre emlékeztetett a hangja.

A faág recscent alatta.

N

Nagyon halkán beszélt. Hiába hegyeztem a fülem, csak néhány szófoszlányt voltam képes elcsípni.

Üvöltött.

E

Egyetemista volt. Másról sem tudott beszélni, mint logaritmus, exponenciális növekedés, mátrix, deriválás, integrálás. A nők rajongva hallgatták. Annak ellenére, hogy egy kukkot nem értett egyik sem, csodálatukat kacagással, apró sikolyokkal fejezték ki. Ilyenkor még hevesebb gesztusokkal magyarázott. A szakmai gyakorlatát tulajdonképpen a bárban végezte. Sosem távozott egyedül. Gyököt vontam belőle.

T

Tudtam, mit fog kérni. A rúzs színe tökéletes összhangban volt az italával. Meggylikőr. Élvezettel szopogatta. Élvezettel mártottam bele.

?

Az első feleségemre emlékeztetett. Nem a külseje miatt. Tami szőke volt és nem vörös. Sosem öltözött hivalkodóan. Inkább a kimértég, távolságtartás és a tekintete volt hasonló. Nem beszélt sokat. Az ügyfelekkel alig váltott néhány szót. Két pohárkánál többet csak az utolsó estén fogyasztott. Akkor nézett rám ugyanazzal az arckifejezéssel, mint Tami. Lenézően, megvetően, egyszerűen átnézett rajtam. Pedig már elhatároztam, hogy megkérdezem a nevét.

A habok körbemosták tincseit.

A csapos elégedett vigyorral simogatta az alkarját. A fólia elmozdult a kérdőjelről.

Hetedik

Mégsem volt vaklárma. Erre azért nem számított. Íróasztalára támaszkodva tenyerébe temette arcát.

- Na mi van, vén róka? Csak nem elhagyott az asszony?!
- Az cseszne be igazán! Szeretem a feleségem, te marha!
- Te se vagy komplett, öregem!...

A kolléga még fújta tovább a magáét a házaselet „örömeiről”, de Frednek el sem jutott az agyáig. Lelki szemei előtt nyugdíjba vonulása lebegett, aminek most szintén lőttek. Két hét után leadta volna az utolsó szolgálatot és kész. Élhetne volna tovább az életét Klára mellett, aki boldog évekkal ajándékozta meg. Munkája miatt unokái nevelésében is alig tudott részt venni. Nem neki való már az éjjelezés, műszakozás, és pihenni is kell valamikor... Az egészsége sem volt már a régi.

„Hogy ez a hülye se tudott várni még két hetet! Bassza meg! Választhatott volna más színhelyet, nem egy ilyen kisváros nyugis életét felkavarni...” Érezte, amint rohamosan emelkedik a vérnyomása. Íróasztala fiókjába nyúlt, bekapott egy pirulát. Másra sem tudott gondolni, csak a főnök szavaira. „Azt, ugye, tudod, Alfréd, hogy az ügy megoldásáig elfelejtheted a nyugdíjat.” A polgármester is nyomást gyakorol a rendőrsre, mert egy ilyen eset nem vet jó fényt az utóbbi években felemelkedő városra. Ráadásul a törvény szerint az ismeretlen kötelesek saját költségükön eltemetni. A járásban elkövetett gyilkosságok sorában ez volt a hetedik. A szerencsétlenségek helyszíne pár éve mágnesként vonzotta a turistákat, akik itt szálltak meg. Fellendült a kis hotel, újraindult a mozi és a fürdő, jól profitált a cukrászda. Az éttermek és bárók hétvégén tömve voltak. Gombaként szaporodtak a szépségszalonok, fodrászatok, még egy fitneszterem és tetováló stúdió is megnyílt azóta.

Klára tartotta benne a lelket, számíthatott rá mindenben. Átvészelte vele az elvonót, az idegösszeomlásokat, a térdműtétet, hetekig ápolta a mellkaslövése után. „Frédikém, ezen is átsegít a jóisten, ne aggódj!” Gondolataiból a főnök hangja riasztotta fel.

– Jutottatok már valamire, Alfréd?

– Topogunk egy helyben. Se személyazonosság, se lakhely, se semmi fogódzó. Alig ismerte valaki a szajhát. Azon kívül, hogy három hete bukkant fel először a bárban, nem tudunk semmit. A kliensek meg persze hogy hallgatnak...

– Mi volt a papíron, amit találtatok mellette?

– Kézzeel firkált versike. Mondhatjuk, hogy fenyegetés. Tessék. ...De sehogy sem paszszol a dolog. A nőt megfojtották. Késnyomok sehol, a ruháját is kézzel szaggatták le róla.

A kis emeleti szobában orrfacsaró bűz terjengett, macskaürülék és dohányfüst keveréke. Mindent félhomály borított. Meglepő volt a látvány, mert egy értelmiségitől többet várna az ember. Megakadt a szeme az íróasztalon. A heverésző perzsa vadul kalimpált a farkával, felborított valamit. Kézbe vette a kifakult fotót, a dög közben majdnem megkarmolta. Fel akarta kapcsolni az asztali lámpát, de az égő megadta magát. Fred vizlatta a kalapos figurát, aki összerendezte a pukkanásra, izzadságát törölgette a homlokáról meg az orráról, a szemüvegét igazgatta és egyfolytában a karimát piszkálta. „Minek rajta ez a kalap ebben a melegben? Így is szakad róla víz.” Közelebb lépett az ablakhoz, hogy jobban lássson.

– Ki van ezen a képen?

– A szüleimet ábrázolja. A kisgyerek én vagyok. A tizedik születésnapomon készült. Ez az utolsó közös fényképünk.

A stúdió ezen a héten zárva volt. Szabadság. „Mégvárhattam volna, míg újra kinyitnak. Veszettül lüktet.” Úgy gondolta, hogy egy kérdőjel igazán nem okozhat nagy gondot. Hát tévedett. A golyóstoll tintája nem igazán felel meg semmilyen szabványnak. Ráadásul a seb kezdett elfertőződni. Hiába kenegette, borogatta, jegelte. A csuklója fölötti paca tegnap óta kezdett feldagadni, ami azon kívül, hogy lüktetett, zavarta a felszolgálásban is. „Majdcsak elmúlik.”

– Semmit sem tudunk kiszedni belőle, főnök. Hallgat, mint a frissen ásott sír.

– Pedig egyértelmű. Ő az egyetlen költő a városban, és az ablaka pont a bárba néz.

– Szerintem meg ártatlan.

– Nincs indok.

– Pszichopata. Most is zokog a zárkában, mint egy gyerek. Mást se hajtogat, csak azt, hogy „rózsaszálam, rózsaszálam...” A nő meg tetőtől talpig vörös volt.

– Ez még egy légynek se tudna ártani.

A főnök leintette a vitatkozókat.

– Alfréd, neked is így a legegyszerűbb, szépen lezárjuk az ügyet. A bizonyíték egyértelműen ellene szól. A grafológus megállapította, hogy a kézírás teljesen megegyező. Alibije nincs. Pénteken átveszed a plakettet, és szombattól élvezheted a nyugdíjad.

„Miért nem szerelnék már ebbe a vacak váróba egy klímát? Az ember betegen jön, de még betegebben megy innen haza!”, dohogott Fred. Amióta, úgymond, élvezhetné az első szabad napjait, nem hogy fellélegzett volna, még nyomasztóbb gondolatok gyötörték. Lelkiismeret. Négy napja le sem hunyta a szemét, egy szikrát nem aludt. Vagy ha el is bóbiskolt, rémálmokra ébredt, a verejték patakokban folyt róla, zilált, a szíve félrevert. A vérnyomása ingadozott, egyre gyakrabban gondolt megint az itálra. Persze, Klára fél szemmel figyelte, és esze ágában sem volt megszegni szerelmének tett ígéretét, hogy soha többet. Lebukni meg nem akart, hiszen a piaszagot úgy is megérezte volna leheletéből. Jobbnak látta a dokihoz fordulni, adjon valami nyugtatót.

– Na, mondd, öreg barátom, mi a gond. Elég rossz passzban vagy, pedig most kéne igazán...

A nővér kopogás nélkül nyitott be a rendelőbe.

– Doki, sürgős eset! Összeesett munka közben.

A mentősök egy fiatal férfit hoztak. Miközben áttolták a küszöbön, oldalra billent a karja. Elfeketedett ujjai fölött kétszeresére dagadt a végtag, melyről már ollóval felvágták a gennyel átitatott inget. Fred arca elkomorult. Homlokára csapott, majd felpattant, rohant az órsre.

ZSANET. Az utolsó betű kivehetetlen volt.

JUHÁSZ KORNÉLIA

3,14

1. szín: Csillámfekete

Zalán F. Csongor komoly díjat kapott. Felettébb nagy büszkeségében azt se tudta, hol ünnepelje magát. Végül pár, saját egészségére elfogyasztott feles után a falusi kocsmá, a Csöméh felé vette az irányt.

– Rájuk fér egy kis kultúra – mormogta kackiássá pödört bajusza alatt, ahogy komótosan elegáns léptekkel, kihúzott háttal ballagott, mit ballagott, vonult legjobb szövetkábátjában.

– Jó napot kívánok! – kurjantotta Józsika ízes roma aromával minden egyes szavában. Egyfelé vitt az útjuk, ugyanis hazafelé a volt JRD-ben kialakított tejfarmról a huszonhat éves fiú jó ötletnek tartotta, hogy egy kis hazaival temessen egy újabb fásztó munkanapot.

– Ez köszönni is tud... – cöccentett kelletlenül Zalán úr, tüntetőleg az út Józsikától legtávolabbi szélére húzódva.

– Óvastam a verseit a Új Szóuba – mondta a jobb kezében alázatosan lekapott munkás sapkáját szorongató, baljában tejes csöbröt cipelő fiú. – Tecc□ttek n□k□m, csak a latin szavakat meg a franciákat gugliznyi köt. De erre való ja okos telefon, nem?

– Ó, tempora, ó mores! A technika még senkinek sem adott valódi bölcsességet és intellektuális tartást. Én az ELTE-re jártam. Úgy bizony! Alma mater mirabilis – gondolta a költő, s összeszorítva ajkát némán haladt a kocsmáig.

Az ajtó feletti csengő csilingelésével rikkantotta világgá a költő eljövételét. Józsika apró meghajlással engedte maga elé Zalán urat, lévén ötvenhét évével idősebb, ám a szélesen vigyorgó alkotó nem is vette észre a gesztust.

2. szín: Bronzbarna

Négy óra és hét feles után Zalán már szinte ordított. Hármát-hármát a jelenlévőknek is fizetett, miáltal Pistu a sarokasztalnál csendesen szundikált. A többiek figyeltek.

– Én bejuttatom a magyarságot! Bejuttatom a világirodalomba!

– Herbáriumot írt, vagy miafasz? – suttogta vastag szemüvege mögött kimeresztett szemmel barátjának Balu.

– Mi van? – fordult felé Tamáska.

– Nem értem itet – csóválta fejét Balu, a szobafestő. – Mi a tököm az a virágirodalom?
– Világirodalom, te marha! – kiáltotta a falu juhásza, Tamáska Endre, de rögvest rájött, hogy nagyot hibázott.

– A művész beszél, a pór nép csendben marad! – ordított Zalán úr.

Tamáska felhúzta vállait, s lesütötte hagymaszín szeméit. Balu maradék söre felhörpintésével fogta be saját száját.

– Megcsinálom. Köztudatba rakom ezt a porfészket, csak... – böffentett bele gondolatmenetébe a költő.

– Mindjárt jön Vuk – gondolta Tamáska, de hangosan szólani nem mert.

– Csak a dögök... Harmadik helyre tettek. Megosztottan Thurzowszkyval, pedig az zsidó. Se Thurzowszky, se én nem kaptam anyagi támogatást. Szűklátókörűek! – csapott az asztalra Zalán úr, majd a következő mozdulattal három poharat is a földre vert. – Sikoltsátok világgá sirámim, cserepek! – zúgta a költő. – Hozzatok jóllétet s szerencsét!

Ám ezen erények helyett Erénke érkezett egy seprűvel a pult mögül.

– Aztán mára elég lesz, Csongi – mondta dorgáló szigorral a kocsmárosné, amúgy Lajkó Emerencia, a Csöméh lelke, aki a randalírozó Beste bácsit is kihajtotta a múltkor prakkerrel. A törzsvendégek jól emlékeztek, így Balu és Tamáska somolyogva várták, mikor jön el az újabb kocsmai csata ideje. Józsika eközben szomorkás némán szorongatta sapkáját.

– Én üstökös vagyook, Erénke, drága! – hadarta a költő egyre érthetlenebb kásás lüktetéssel hangjában. – A legnagyobb vagyok. JUPITER! – Csuklás szakította meg monológját. – Lángoló pallosom van, tűzbe borítom a világot, Erénke! – A költő gesztikulálásától a szék is a földre dőlve végezte.

– Kezdődik! – súgta oda Balu Tamáskának. Csillogó szemmel figyelték, ahogy Erénke haraggal összeszorított ajkai köré ráncok vetettek rácsot.

– Kint fogsz lángolni, Csongi. Elig volt!

– Igeeeen, elég, elééééé volt! Legyen béke már!

– Jó, csak menjé má! – emelte meg seprűjét Erénke.

– Mocsoook! Mocsooook! – Finom nyálpermet szállt a kocsmá terében. – Én szárnyalni fogook! Földigiliszta helyett pillangó leszek!

– Szálljá kifele! – kurjantotta Balu.

– Műveletlenek vagytok! Damoklész kardja le... – A költő botlása, újabb szék földön koppanása, majd csüggedt suttogás: – El fogunk pusztulni...

– Igen! Pusztulj innen kifele! – szállt be Tamáska.

Eközben Pistu a sarokban morrantott egyet, majd tovább aludt.

3. szín: Szivárvány

A csengő az ajtó felett felrikkantotta, hogy a nagy, s most valahogy testét is kiváltképp súlyosnak érző költő kirontott.

A kocsmá melletti fabódés WC-ből „Mindenki menjen a pi...” hallatszott, majd a szőveg, a folytatás, a lényeg hirtelen csobogó gurgulázásba veszett.

– 3,14 – suttogta Józsika, mert Erénke kiküldte, hogy lesse meg, rendben van-e „a mi öreg művészünk”. A fiatalember eltöprengett, hogy: – Vajh, elég lesz-e a WC-papír...?

0,14-es árnyalat: Aranyderengés

A faluszéli síneken csángó robogott.

– Fut a vonat, męgyęk utánnod – motyogta Józsi­ka, bal kezében lóbálva a tejescsőb­röt, míg jobb­jával Zalán F. Csongort támo­gatva.

– Hű olvasóm – suttogta az elgyötört költő –, kös­zönöm, hogy vagy nekem. Merci... Közös kuncogás szállt a faluszélen.

Az út menti jegenyék bólogattak, parasz­tos ren­desen. Kedvesen. Népies csendesen...

Egy barátság kezdete és pusztulása

– *avagy amikor a szerkesztőnő nosztalgia­zik hárm­as ütemben*

I.

Az én hibámból ismerkedtek meg. Az én bűnöm, én igen nagy bűnöm, hogy pont akkor jött el Kornél először az író­ta­borba, amikor Irinát hívták meg sztár­vendégnek. De honnan is tudhattam volna, milyen véget érnek ők ketten?

Olyan vagyok az ifjú alkotóknak szerve­zett ismerkedő-alkotó mő­kázások alkalmával, mint egy pók a falon. Figyelek és csak nagy ritkán szólok közbe. Kornipók-csodapókként akkor, két évvel ezelőtt két dolgot állapítottam meg magamban. Egyrészt azt, hogy nem csak én figyelek ebben az évben. Másrészt, hogy Póda kisasszony minden flegmatizmusa és kiégés jeleit mutató, rosszul leplezett unalma ellenére egyre élénkebb érdeklődést mutat Kornél iránt.

– Az lesz a feladat – húzta ki magát az egyik foglalkozás­ve­zető –, hogy megcsináljátok azt, amivel én régen egy másik költészeti táborban díjat nyertem. Amúgy ti már nyertek díjakat? Azok fontosak! – Senki sem válaszolt, de megmosolyogtatott, hogy Irina és Kornél hasonló, csüggedelmes érzülettel emelték pillantásukat a helyiség mennyezete felé. Egy zöld és egy sűrke szempár tanulmányozta a gerendákat, ahogy a mentor beszélt. – Ezek mutatják, mennyire vagy jó, mennyire vagy érde­mes arra, hogy költőnek nevezd magad. – Reakció híján így folytatta: – Na, nagyon nehéz a feladat. Ezeket a mondatokat kell egy versbe fűzni, írjátok fel magatoknak őket! Diktálom:

„A málnásban sompolyog a medve.”, „Alkonyattájt esik a legjobban.”, „Hideg ürü­comb és áfonyalekvár!”, „Hogy kerül egy vitorlás a tóba?”, „Alma­cetet fröccsöt inné máma.”

Komoly kihívás lesz, mert nehezen lelhető meg a kapcsolat a töredékek közt. Tehetség kell hozzá és éles ész. Mondom – biccentett a költő –, én díjat nyertem vele.

Kornél megköszö­rülte a torkát és mindenkit meglepő, tőle szokatlan ün­nepélyesség­gel felállt.

– Elkészültem – jelentette ki. Nem tudom, a többiek észrevették-e, de szájszegletében és sűrke szemében kacagás bujkált, amikor recitálni kezdte jegyzetfüzetébe fel­kic­celt költeményét:

Esti program

A málnásban sompolyog a medve,
Fosni készül szegény pára.
Alkonyattájt esik a legjobban,
Ha megroggyan lompos, szőrös lába.
Hideg ürü­comb és áfonyalekvár!

Talán nem kellett volna...
Hogy kerül egy vitorlás a tóba?
Most épp leszarja Medve Béla.
Almaecet fröccsöt innék máma,
Bizony, kár volt brummogni!
Ez az esti bűzös program sokáig fog tartani...

Fenyvesi Kornél elvonult a nevetés és döbbenet kettősétől kavargó csendben. Tudtán kívül két dolgot nyert. Egyrészt elérte, hogy a mentor által kiötölt többi feladat elkészítésében nem kellett részt vennie, így pihenhetett, másrészt Póda Irina is megjutalmazta. A tábori alkonyat idején nem volt vitorlás a tóban, csak egy idősödő nő és egy fiatalember sétált a parton. Irina ajánlatot tett Kornélnak...

II.

Kornél és Irina között, a részletek terén mindkettőjük által titokba burkolt szakmai (és talán egyéb) kapcsolat bontakozott ki, amikor Kornél ismét az író táborban kötött ki. Azt a feladatot kapták az ifjak, hogy írjanak egy fiktív cikkről vagy hírről cáfolatot. Nos, annak ellenére, hogy biztosra veszem, értette, mi a teendő, Kornél képtelen volt csak a képzetet birodalmából inspirálódni. Meghallgatott egy politikai, magyarságtudattól túlfűtött eszmecserét, és reagált. Ha Fenyvesi barátom megindul, nincs megállás.

Szerintem, vehették volna mókázásnak is, s elfeledhettük volna az egészet, de oh, balsors, Kornél szövegét leköszölték, és ez bajt hozott a fiúra. Póda Irina dühét...

Egy újsághír cáfolata

– *avagy: A válaszom az áldozatszerep terrorjára: NEM!*

– *avagy: A szerkesztőnőm mondta, hogy ne bomoljak, de nem hallgattam rá, mert nem vagyok hajlandó hallgatni*

Egészségügyi szempontból remek cikket olvastam. Kimondottan jótékonyan hatott a szervezetemre, ugyanis a magas emberek átkaként, alacsony vérnyomástól gyakran szokott fájni a fejem, s rendszeres vendégem ilyenkor a szédülés is, de az említett iromány hatására úgy felment bennem a pumpa, hogy kobaksajgás nincs, nem ringatózik körülöttem a világ, csak a harag zakatol az agytekervényeimben. Meg a mellkasomban... Kaphat valaki infarktust az agyfasztornádótól? Inkább nem kockáztatok s kihányom bős sárkányként a dühöm lángját!

Egy kicsit valóban Sűsűnek éreztem magam, bevallom. Értetlenségtől csilloghatott eleinte a szemem, ahogy ide-oda kapkodtam tekintetem a cikk feketén-fehéren megaszondó sorain.

A „Szegény számkivetettek – Fájók a Felvidék könnyei” című alkotás tudatta velem, hogy minden határon túli magyar jól ismeri a szenvedést, az elnyomást, a „drága anyaföldből kitépett búzavirág keservét, a kulturális nemzőanya emléjéről lecibált csecsemő egzisztenciális magányát”. Értésültem általa arról, hogy az elnyomás, a rettenet „diktatórikus fellege” alatt sorvadok el. Egyszerűen fogalmazva, pusztá felvidékiségemtől szarul vagyok, és kész! Sőt, egy anyanyelvét elvesztő, helyét nem találó kasztrált kuvasz vagyok és semmi más. Egy darab szottyadt, magyarság össz jellemétől eltávolodott ürülékkupac vagyok a szlovenszkoí szemétdombon. Állítólag éjszakánként álomba sírom magam a számúzóttak fullasztó magányától. Azt se tudom, ki vagyok, ha nem ősmagyar atyafias

juhászok terelgetnek matyómetszésű bottal, nem találom az utam. Jaj, azt se tudom, ki vagyok! Szegény-szegény én!

Tikkokot... – kapok a fejemhez én. – Még jó, hogy szólsz, másképp nyugodtan ettem volna a horcsicás párkimat. És nem is tudtam volna, mennyire szorongató kint okoz a tót tyepláki a seggemen!

Viccet félretéve, vagy inkább jól tökön ragadva: Kikérem magamnak a sajnálatot! Engem nem számúztak, én itt születtem. Én tudok magyarul, csak ismerem a szlovakizmusokat, meg az itteni magyarság tájszavait is. (Megjegyzem, fölszúrnék egy lábtót a seggedbe!)

És nem! Sajnálom, de nem vagyok számkivetett szar, csak szimplán törzsgyökeres felvidéki magyar. A szívemben Budapestnek és a Tátrának is van hazafias érzülettel kibélelt rekesz, és a „Prší, prší, len sa leje” népdalról az „Esik eső, szép csendesen csepereg” jut eszembe, no! Gazdag vagyok! Csabai kolbászt és haluškyt is ehetek otthoni kajaként, és nem, nem szégyellem, hogy beszélek egy plusznyelvet azzal az ingyenc nyelvemmel.

Fogyunk? Istenem! A minőségi dolgokból sose volt tömkeleg. Hogy fájunk? Csak amennyire a minket nem ismerők hülyeségei meg intézkedései kínoznak minket, babám! Akozse, köszönöm tisztelettel, jól vagyok.

Kurjantó dovigyenya-csókolommal búcsúzik

Fenyvesi Kornél

U. i.: Hozzáteszem, nagyanyám, nyugodjon, Csehországban élt, és köménymaggal sütötte a kacsát és isteni volt a knedlo-vepřo-zelo-ja, mégis tőle tanultam meg szeretni a magyar népdalokat, INDIVIDUALIZMUST a népnek, skatulyák helyett!!! (Zárójelben megjegyzem, a szerkesztőnőmnél kezd betelni a pohár, szóval, talán tényleg szenvedés vár rám, de csak azért sem vagyok áldozat!)

Pironkodó fejcsóválással szerkesztette: **Lomboš Kornélia**, önjelölt Juhász.

KATONA NIKOLASZ

3,14

Alcím: Látszaticím

nincsenek reményeink
a tolószékes bácsit
3,14 méter
mozdulat választja el
a felállástól
van: hite

nincsenek álmaink
inkább létértelmezéseink vannak
és maga a létezés
amibe időnként
akadályként ütközünk

kapcsolódási pontjaink
a Földön kelnek
éltre
üres semmisségben
próbálják folytatni
amit el sem
Kezdték

a szenvedésekről álmodunk
elhisszük van
látjuk magunk előtt
már a kezünkben van
megfáradtan
melléfekszünk

mindig az állítmánnyal
kezdjük a mondatot
mintha az lenne
a legfontosabb
az alany
rejtett
vagy nem
is lényeges

elmegyünk egy
képzeletbeli játszótérre
visszük a kislapátot
félelmeinket rakjuk
a vödörbe
nem találunk semmit
mert mindig
valaki
otthon felejt
a gereblyét

3:14

Dátum: 2019. 08. 5.

Helyszín: Méhecske Panzió, Ipolyszakállos

Profil: Lilith

Állapot: Offline

Utoljára 5 órája volt elérhető

Megint igazad volt. Ez már túl sok nekem. Körülöttem minden idegen, néha még saját magam is. Tavaly merőben más volt. Lehet, az új hely és társaság teszi mindezt. Megittam két sört, egy fröccsöt meg kipróbáltam a rumot is. Ők is azt itták, a whisky elfogyott. Nem akartam kilógni a sorból...

Valahogyan ki kell bírnom. A hangok egyre erősebbek. Te sem vagy itt, hogy visszafogj! ☹☹

Mindenhol csak a fantasy, Lovecraft meg a sok tudományos szarság. Én meg csak beköptem, hogy szeretem a csokis kalciumszirupot. Haza akarok menni, pedig alig vártam, hogy elszökjek onnan...

Kedd

Éppen a zuhany alatt vagyok. Átértékelem az életem sokadjára. Még a vízcseppek sem tudnak megszabadítani a bőröm mélyébe beivódott szennyektől, amik már évek óta csak egyre jobban felhalmozódnak. Ő is azt mondta, hogy merjek önmagam lenni. Néha van olyan érzésem, hogy édesanyámat látom benne.

Ha a hangok felerősödnek és ölésre készítetnek, az ő jelenléte képes lecsillapítani a rohamokat. Szerintem örültnek néz, amiért csodálom őt, de inkább annak a jobbik fajtának. Kezdem azt hinni, hogy minden egyes vele való találkozás kiváltja a napi antidepresszáns adagomat. Már sokszor megfogadtam, hogy nem veszem be, de mint egy sérült embernek, kellenek a mankók. Azt hiszem őt receptre kéne felírni. Abban bízom, Conor is olyan lesz, mint ő.

Endorfin: 80 %

Állapot: holnap jobb lesz

Szerda

Felmentem a szobába annak reményében, hogy beszélgetésünket végre olyan síkra tudom terelni, amiből én is értek valamit.

– Ez a feladat kihívás nekem, de azért is megmutatom. Tulajdonképpen matematikai számokkal megírt szerelmes vers, a Fibonacci-számsor – magyarázta lelkesen.

Néha azt érzem, itt mindenki intellektuálisabb nálam, és én vagyok egyszerű vagy csak simán hülye.

– A fi 1,618. Minél beljebb mész, annál többet mutat magából.

Ha mosolygok és elismerően bólogatok, talán nem veszi észre, hogy egy bűdös szót sem értek az egészből.

(– Fuss el innen! Miért hallgatod ezt a faszt? Vágd tarkón!)

Nem akarom, kedvelem őt! Tűnjetek el ti rohadt hangok!

– Na meg persze az aranymetszést vagy az aranyspirált is valahogy bele kell csempésznem.

Pí-pí-pí

Végre. Megszólalt a telefonom. Üzenetet kaptam Benitől.

Nem az idő számít. Amúgy szerintem jók lettek a haikuk. Nelli tényleg terhes? Ne foglalkozz Z-vel, ő már csak ilyen.

Még hallgattam őt pár percig, aztán befordultam.

Csütörtök

A legérdekesebb az volt, hogy hajnalban egy szitakötő próbált kiszabadulni egy pók hálójából. Azt hiszem, cserélnék vele, de most „perorálnom” kell, hiszen holnap jönnek.

Péntek

Helyszín: Méhecske Panzió, Ipolyszakállos

Pontosabban: M szobája

Állapot: Nem behatárolható személyiségállapot

Elég hosszú volt a nap és kerültem is vele a szemkontaktust. Amikor beléptem a szobába, és jött ki a zuhany alól, én pedig egy tini módjára próbáltam összeszedni gondolataimat, hogy én most bevallom, de zavarba jöttem. Érdekes, hogy már sok férfitestet láttam, de az övé más.

Nem tudom pontosan az okát. A kis barázdák a bordái körül vagy a szép barna bőre. Csak nézett és várt valamit. Odamehettem volna és megcsókolom, de elbizonytalanodtam. Szerintem engedte volna.

30 év múlva szombat

Már csak egy nap volt hátra. Pakoláskor elővettem fém piruláim és becsúszttam a nyakamon levő kis részbe. Kimentem levegőzni és összefutottam ERI droiddal.

– Hogy vagy Nick 6224?

Mielőtt válaszoltam volna, eszembe jutott, mennyire más volt. Szép is volt. Visszamennek az időben, de valahogyan most sokkal emberibb, mint akkor.

– Elmegy, szokásos.

Hazudtam igazából, mert végig M-re gondoltam, de ő ekkora már nem volt jelen. Harminc évvel ezelőtt volt az utolsó alkalom, hogy láttam. Visszamentem, hogy befejezzem a pakolást, de hirtelen pittyogni kezdtem. Eszembe jutott, hogy elfelejtettem feltölteni a hidrosztatikus töltőmet és a testem vad bűgásba kezdett. Éreztem, hogy valami megszűnik bennem.

Ugyanabban a szobában voltam, mint anno M-mel, szándékos módon is kértem azt. Töltőt nem szerettem volna kérni mástól, holott megtehettem volna. A mellkasomon lévő kijelzőn már csak tíz másodperc volt hátra. Lefeküdtem az ágyra és elképzelttem, hogy mennyi minden történt velem az évek folyamán. Mennyi barátot szereztem itt, mennyi tapasztalattal gyarapodtam, és elképzelttem, hogy M a karjaiban tart. Ennyire nyugodt még sose voltam.